

poz. 193, z 1956 r. Nr 57, poz. 265 oraz z 1957 r. Nr 39, poz. 177) § 52 otrzymuje brzmienie:

- „§ 52. 1. Od zaległości należnych od podatników (płatników) gospodarki nie uspołecznionej pobiera się dodatek za zwłokę, począwszy od dnia następnego po upływie terminu płatności.
2. Dodatek za zwłokę od zaległości we wszystkich podatkach z wyjątkiem podatków obrotowego i dochodowego oraz od zaległości w innych należnościach, do których stosuje się przepisy o zobowiązaniach podatkowych, wynosi:
- 1) przy zwłoce nie dłuższej niż 1 miesiąc — 5% od zaległości,
 - 2) przy zwłoce ponad 1 miesiąc do 2 miesięcy — 10% od zaległości,
 - 3) przy zwłoce ponad 2 miesiące do 3 miesięcy — 15% od zaległości,
 - 4) przy zwłoce ponad 3 miesiące — 20% od zaległości.

3. Dodatek za zwłokę od zaległości w podatkach obrotowym i dochodowym przy zwłoce do 3 miesięcy oblicza się według przepisów ust. 2, przy zwłoce zaś ponad 3 miesiące dodatek za zwłokę wynosi:

- 1) przy zwłoce ponad 3 miesiące do 4 miesięcy — 20% od zaległości,
- 2) przy zwłoce ponad 4 miesiące — 25% od zaległości.

§ 2. Przepisy dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 49, poz. 452 z późniejszymi zmianami) rozciąga się na należności z tytułu funduszu gromadzkiego, przewidzianego ustawą z dnia 12 marca 1958 r. o funduszu gromadzkiem na niektóre cele miejscowe (Dz. U. Nr 17, poz. 73).

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Minister Finansów: J. Albrecht

6

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 4 stycznia 1963 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie poboru w formie ryczałtu podatków obrotowego i dochodowego od osób wykonujących wolne zajęcia zawodowe w zakresie służby zdrowia.

Na podstawie art. 11 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 452, z 1959 r. Nr 11, poz. 61, z 1960 r. Nr 51, poz. 300 i z 1961 r. Nr 33, poz. 166) oraz art. 3 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1957 r. Nr 7, poz. 25 i z 1962 r. Nr 66, poz. 327) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 29 sierpnia 1956 r. w sprawie poboru w formie ryczałtu podatków obrotowego i dochodowego od osób wykonujących wolne zajęcia zawodowe w zakresie służby zdrowia (Dz. U. Nr 39, poz. 180) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 1 dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) na wykonywane wolne zajęcia zawodowe posiadają odpowiednie uprawnienia (zezwozenia)”;
- 2) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Osoby opłacające ryczałt obowiązane są corocznie zgłosić obowiązek podatkowy i uiścić opłatę związaną z tym zgłoszeniem.”;
- 3) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. 1. Podatnicy objęci przepisami rozporządzenia opłacają ryczałt, jeśli przy zgłaszaniu obowiązku podatkowego złożą wniosek o zaliczenie do ryczałtu.

2. W razie niezłożenia wniosku w terminie określonym w ust. 1 istnieje obowiązek opłacania podatków obrotowego i dochodowego na zasadach ogólnych, a co do prowadzenia ksiąg podatkowych stosuje się przepisy o tych księgach.

3. Komisja podatkowa działająca przy udziale kierownika organu finansowego pierwszej instancji oraz przedstawiciela Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia orzeka o zaliczeniu do ryczałtu i o wysokości tego ryczałtu bądź o odmowie zaliczenia do ryczałtu.

4. Organ finansowy zawiadamia podatnika o orzeczeniu.

5. Podatnicy, o których mowa w ust. 1, opłacają podatek zryczałtowany w wysokości ustalonej na cały rok podatkowy w kwotach miesięcznych przy uwzględnieniu dochodów ze wszystkich posiadanych źródeł przychodów bez wymieniania w orzeczeniu obrotów i dochodów.

6. W przypadku gdy oboje małżonkowie wykonują wolny zawód w zakresie służby zdrowia i oboje opłacają ryczałt — wymiaru podatków dokonuje się odrębnie dla każdego z małżonków, stosując przy ustalaniu wysokości ryczałtu stawkę podatku dochodowego odpowiadającą sumie dochodów osiągniętych łącznie przez oboje małżonków. Zasada ta ma również zastosowanie przy ustalaniu wysokości ryczałtu dla jednego z małżonków oraz podatku dochodowego dla drugiego z małżonków w przypadkach, gdy małżonek podatnika opłacającego ryczałt osiąga dochody z zajęcia zawodowego nie podlegające ryczałtowi lub ze źródła przychodu podlegającego tylko podatkowi dochodowemu i opłaca podatki obrotowy i dochodowy na zasadach ogólnych.”;

4) w § 5 po wyrazach „organ finansowy może na wniosek podatnika” dodaje się „— po zasięgnięciu opinii komisji podatkowej —”;

5) w § 6:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Od orzeczenia, o którym mowa w § 3 ust. 3, przysługuje podatnikowi prawo wniesienia odwołania w terminie dwutygodniowym od dnia jego doręczenia.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Odwołanie podlega rozpatrzeniu przez komisję podatkową działającą przy udziale kierownika organu finansowego pierwszej instancji oraz przedstawiciela Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia i w obecności podatnika. Jeżeli podatnik na wezwanie nie zgłosi się, od-

wołanie może być rozpatrzone i w jego nieobecności.”;

6) § 13 skreśla się.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie poczynając od roku podatkowego 1963.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

7

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 4 stycznia 1963 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie kart podatkowych dla drobnych rzemieślników.

Na podstawie art. 11 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 452, z 1959 r. Nr 11, poz. 61, z 1960 r. Nr 51, poz. 300 i z 1961 r. Nr 33, poz. 166) oraz art. 3 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1957 r. Nr 7, poz. 25 i z 1962 r. Nr 66, poz. 327) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 24 grudnia 1960 r. w sprawie kart podatkowych dla drobnych rzemieślników (Dz. U. z 1961 r. Nr 1, poz. 2) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1:

a) w ust. 1 dodaje się nowy pkt 5 w brzmieniu:

„5) posiadają zezwolenie, a jeżeli w myśl obowiązujących przepisów na wykonywane rzemiosło nie jest wymagane zezwolenie — posiadają kartę rzemieślniczą i wykonują rzemiosło w ramach posiadanego uprawnienia (zezwolenia lub karty rzemieślniczej).”;

b) skreśla się ust. 2, a ust. 3, 4, 5, 6, 7 i 8 oznacza się jako ust. 2, 3, 4, 5, 6 i 7,

c) w ust. 5 liczbę „75%” zastępuje się liczbą „60%”,

d) w ust. 6 wyrazy „lub utracili ponad 45% zdolności zarobkowania” zastępuje się wyrazami „lub utracili zdolność zarobkowania w stopniu odpowiadającym co najmniej III grupie inwalidów”,

e) w ust. 7 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Przepisy niniejszego rozporządzenia mają również zastosowanie w przypadkach, gdy zakład rzemieślniczy stanowi własność dwóch osób, o ile prowadzony jest na podstawie uprawnienia wymienianego obydwóch współwłaścicieli i nie zatrudnia ani pracownika najemnego, ani członka rodziny, nie licząc małżonków współwłaścicieli.”;

f) dodaje się ust. 8 w brzmieniu:

„8. Przepis ust. 1 pkt 5 nie ma zastosowania do podatników rozpoczynających działalność gospodarczą, wymagającą posiadania tylko karty rzemieślniczej, którzy wprawdzie jej nie posiadają, lecz w okresie pół roku od rozpoczęcia działalności gospodarczej przedstawia ją organowi finansowemu. W tym okresie podatnicy ci są obowiązani uiszczać opłatę za kartę podatkową podwyższoną o 10%. Obowiązek uiszczania podwyższonej opłaty za kartę podatkową ustaje z końcem miesiąca, w którym zostanie przedłożona organowi finansowemu karta rzemieślnicza. Jeżeli podatnik nie przedstawi karty rzemieślniczej w powyższym terminie, traci prawo do korzystania z kar-

ty podatkowej od dnia pierwszego następnego miesiąca po upływie tego terminu. W indywidualnych, szczególnie uzasadnionych przypadkach, na wniosek podatnika i za zgodą właściwego do spraw przemysłu organu prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej, termin do przedłożenia uprawnienia może być przedłużony o dalsze pół roku.”;

2) w § 4:

a) w ust. 1 pkt 1 lit. e) po wyrazie „leskiego” stawia się przecinek i dodaje wyraz „sanockiego”;

b) w ust. 1 pkt 2 wyrazy „które utraciły ponad 45% zdolności zarobkowania” zastępuje się wyrazami „które utraciły zdolność zarobkowania w stopniu odpowiadającym co najmniej III grupie inwalidów”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Utratę zdolności zarobkowania należy udowodnić orzeczeniem komisji lekarskiej do spraw inwalidzwa i zatrudnienia.”;

3) w § 5 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Jeżeli zakład rzemieślniczy i miejsce zamieszkania podatnika znajdują się w różnych miejscowościach, opłatę za kartę podatkową pobiera się:

a) od podatników prowadzących usługowe zakłady rzemieślnicze — w wysokości właściwej dla miejscowości, w której znajduje się zakład rzemieślniczy,

b) od podatników prowadzących produkcyjne zakłady rzemieślnicze — w wysokości właściwej dla miejscowości, dla której jest ustalona wyższa opłata za kartę; jeżeli jedna z tych miejscowości nie jest objęta tabelą opłat za karty podatkowe, podatnikowi nie przysługuje prawo opłacania podatków obrotowego i dochodowego w tej formie.”;

4) w § 6 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Osoby opłacające podatki obrotowy i dochodowy w formie karty podatkowej nie są obowiązane do uiszczania opłat związanych ze zgłaszaniem obowiązku podatkowego, określonych w przepisach o postępowaniu podatkowym.”;

5) w § 7:

a) w ust. 1 dodaje się zdanie: „Złożenie wniosku jest równoznaczne ze zgłoszeniem obowiązku podatkowego w zakresie objętym wnioskiem.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przy składaniu wniosku (ust. 1) podatnik obowiązany jest okazać organowi finansowemu kartę rzemieślniczą, a w razie istnienia obo-